

688/4.
Бібліотека: „Новий Сьвіт,” Ч. 4.

ЧЕРВОНІЙ КОБЗАР

II. Збірка пісень
і поезій робітничих.

Зібрав Ів. Гвида

Монреал. 1914.

Головний склад. „NOWYJ SWIT“, Box 1051
Montreal, Que., Canada.

З друкарні „Новий Сьвіт”.

Добра Новина

Просьвітно=наукова та суспільна часопись для робочого народу, з образками. Виходить два рази на місяць, 5. і 20.

„ДОБРА НОВИНА” коштує на рік 1 дол. 50 ц. Гроші і письма посилайте на адресу: DOBRA NOWYNA, LEMBERG, ul. Skszyńskoho 14. AUSTRIA, GALICIA.

або на адресу:

John Hnyda Box 1051 Montreal, Que. CANADA.

„ЖАЛО”,

сатирично=гумористична часопись, виходить у Львові що два тижні.

„ЖАЛО” подає веселі вірші, оповідання, новелі, сьміхованки, дотепи, загадки—взагалі розвеселює читача. Коштує на рік 1 дол. і 50 ц. Пишіть на адресу:

„ŻAŁO“, LEMBERG, Skszyńskoho 14, AUSTRIA.

Або на адрес: John Hnyda, Box 1051, Montreal, Canada.

Omer Girouz

PHOTOGRAPHE, [ФОТОГРАФ]

MONTRFAL, 129 St. Lawrence Boulevard [мейн]

Виконує АРТИСТИЧНО модерні фотографії різного роду малярства. Виконує портрети й побільшення АРТИСТИ ІНО під ґарантією.

Зайдіть а будете вдоволені.

Фотографії не тратять зміни до 30 р.

— — Найдешевші ціни сьвіта. — —

И. 56902
2
2006

Бібліотека: „Новий Сьвіт,” Ч. 4.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

12.238

ЧЕРВОНИЙ КОБЗАР

25.688.

II. Збірка пісень
і поезій робітничих.

Зібрав Ів. Гнида

Монреал. 1914.

Головний склад. „NOWYJ SWIT“, Box 1051
Montreal, Que., Canada.

8(с)У. :1917"-192

ЛІВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И 56904

Rouget de l'Isle.

МАРСЕЛЬЕЗА.

(Гимн з часів великої французкої революції 1792 р.)

Вперед, вперед, сини родини!
Славутний день вже наступив!
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив (2)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздались?
На наших кривавих, невеселих
Ворожі сніси піднялись.

До збруї громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на нас?
Чому лякає їх зневага?
На кого пута ті? На нас! (2)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять сей сором нанести,
Щоб знов надіти нам кайдани
Та у неволю завести.

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

Ні, трепотіть ви, людоїди,
І ви, ганебні зрадники!
Ось, вже пімсти час надійде
Знайдуть ся на вас местники. (2)
Підіймуть ся стар і молод,
Не забракує юнаків, —
Навіють на серце вам холод
І потрощать вам всі кісточки.

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

О ти, сьвята любов родини,
Ти нашу пімсту уміцни,
Ти волю нашої країни,
Її ти честь оборони! (2)
Під нашим прапором побіда
Де з'явить ся на поклик твій!
Потім на нас, на вічні літа,
Свобідним духом ти повій!

До збруї громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

За Чернявським — Л. Яворенко.

ЧЕРВОНІЙ ПРАПОР.

Кати навикли поливати
Країну кров'ю і слізьми,
Але як прийде день відплати, —
Судити будемо їх ми!

Хай росте, хай гримить вільний спів,
Наш прапор плине понад трони,
Він несе пімсти грім, люду гнів.
І вільний він сїє сїв,
А колїром увесь червоний:
На ньому кров робітників!
На ньому кров робітників!

Кати силкують ся кайдаи
Іще міцніщими зробить,
Та з тюрм усіх — руїна стане,
І тільки добре буде жить!
І тільки добре буде жить!

Хай росте, хай гримить, і т. д.

Вже лад старий схитнувся і пада,
Життя нове його змете, —
Робити ме гуртом громада
І все, що зробить, — спільне те!
І все, що зробить, — спільне те!

Хай росте, хай гримить, і т. д.

Гей разом, братя, всі до бою
 Щоб думка всіх одна вела!
 Де ж найде хто таку зброю,
 Щоб вільний люд зломить могла?
 Щоб вільний люд зломить могла?
 Хай росте, хай гримить, і т. д.

Тиранів геть із глутаями!
 Хай згине рабський світ старий!
 Сотворим вільними руками
 Нове життя і лад новий!
 Нове життя і лад новий!
 Хай росте, хай гримить, і т. д.

РОБІТНИЦКА ПІСНЯ.

Що-божий день ми встаємо з півнями;
 Ще світять ся по місті ліхтарі,
 А голод нас жене в підземні ями,
 Бо ми на те відвічні шахтарі.
 Працює спина, плечі ноги й руки;
 Вже й сил нема, а все рвемо кремень. . .
 Щож нам придбав наш труд важкий та муки?
 На старість літ без крихти хліба гинь!
 Поєднаймо з братом брат,
 Зачернім лише по чарці!
 Хай грімлять
 Із гармат

Кати наші — працюдавці,
 Розсилають смерти жах!
 І ми вип'ємо за згоду,
 За братерство та свободу,
 Щоб настало по сьвітах!

З морського дна ми добуваєм перли,
 Зробили рай ми з рідної землі,
 Саміж мремо старцями, як і мерли,
 Притьмом здихаєм у кромішній млі.
 Кривавий піт з нас капле, ллють ся сльози,
 А в домовину ляжем злидарем:
 Не нас напоють виноградні лози
 І в оксаміт не ми себе вберем.

Поєднаймося з братом брат...

В'ялить нас труд і нужда перед часом;
 Кому така голота дорога?
 Хто не вважа машинами та мясом
 Робітників, дешевих од шага?
 Де чудеса то там і наші сили;
 Ми здобували Вавилон новий;
 Не мов ті пчоли, — меду наносили,
 А їсти — вибач, бо се мід не твій!

Поєднаймося з братом брат...

Ми тулимося в холодних підземлях:
 Там наші хати; носим лахмани...
 Товаришують з нами в тих оселях,
 Ховаючись від сьвітла, кажани.

Тікаєм ми до гурту з ними в нори,
 Не дивимось на сонечко ясне. . .
 Нащо-ж огнем палають наші зрі?
 Чом сміливійш завзятя не сягне?

Поєднаймо з братом брат. . .

Що-раз, як ми кров нашу розливаєм
 За рідний край, — яка користь кому?
 Мерзенного деспота уквітчаєм
 Та й молимося як богови єму.
 Не стяг війни розвиваймо, а любови;
 Пашницею засіймо скрізь поля.
 Доволі люд уже потратив крові!
 Устане раб, що голову схиля!

Поєднаймо з братом брат. . .

(„Борба”, ч. 7—8. 1908 р.)

О. Колесса.

ШАЛІЙТЕ!

Шалійте, Шалійте, скажені кати!
 Годуйте шпівнів, будуйте тюрми!
 До бою сто тисяч робітників стане,
 Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
 Ланци, нї багнети не пострах для нас!
 Бо вольного духа не скути в кайдани.
 Біда, біда, біда вам, тирани!

Робітникам духа! Робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім!

Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд і піт і кров, — кнут неволя!
За правду, за волю, і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть
І поклик рокоче: Вставайте народи!
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю, і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблідли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права!
За правду, за волю, і т. д.

І вольні народи, як добрі брати,
Полинуть до соньця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеть ся і наша родина:
Одна, сильна, вільна Україна!
За правду, за волю, і т. д.

Ост. Нижаківський. — Слова: О. Я. Кониського.
Маршове темпо.

ТЮРМА ЗА ВОЛЮ.

Я не боюсь тюрми ні ката,
Вони для мене не страшні!
Страшній тюрма у рідній хаті,
Неволя в рідній стороні.

Мені не встид носить кайдани
За волю краю і братів,
Позор*) — золочені жупани
Носить нанявшись до катів.

Нехай нас мучать і катують,
А слова правди не убють;
Нехай кати всі бенкетують,
Час прийде — разом пропадуть...

Що нам тюрма! — то слава наша.
Ми всі тепер сидим в тюрмі,
Всі п'єм одну ми скорбну чашу,
Одна вона, — тобі й мені!

В кого є совість і надія,
Того ся чаша не минає;
Той випити її зуміє
Усю, усю, до дна, до дна!

Кого у краще віра гріє,
Тому ся чаша не страшна, —
Вона прибавить ще надії
І більше укріпить вона.

Поезії.

Е. Гуцайло.

В новий сьвіт.

Веселе сонце миготить,
Розтручує хрустальні хмари,
Розводить ясність по землі,
Розсипує сьвітляні чари.
В тонкім флюїді миготїнь
Купаєть ся земля і море,
Розчинюєть жите і смерть
І родить ся добро та горе.
Росте жажда житя — бутя,
Кристалїзуючись у волі,
Паде у вічний рух умов
І гойдаєсь в колисці долі.
Широкая, глубокая
Колиска та, що всіх нас носить,
З крутими сходами ціла
Та сперта на всесьвітній оси.
Ось тими сходами всьой мир
Іде до берегів колиски,
Жадоба жити, воля та,
Жене нас всіх, палить нам виски.
І всім в очах один огонь,
Одна думка ріже в мозку:
Щоб легче йти, щоб спочивать,
Щоб постройть яку повозку;
Щоб другий впряг ся і тягнув
До берегів колиски долі —

Коли-ж не схоче по добру,
То хоть насильно по неволі. —
І розгоряєть ся борба:
Хто їхать, — хто тягнути буде?...
Колиска — ж гойдаєсь в одно,
Байдуже, як воюють люди.
А там далеко вперед нас
Блестить ся шлях, дорога права,
Там починаєсь рівнина,
Новая рівности держава.
Там буде суд для всіх прочан,
Читати муть з очий ті блиски:
Чи сам він йшов, чи впряг кого
В тяжкім шляху житя колиски.
Та нїм дійдемо ми туди
До брам новітньої держави,
Ми вже впряжені у ярмо
Тверде, тяжке, старе, іржаве.
А до ярма почіпляна
Тяжка, велика каравана.
А там на ній усьо добро
Та гурт людей у ролі пана.
Що по дорозі ми знайдем,
Усьо скорій тудя складаєм,
А що вже там стаєсь із тим,
Про те ми просто і не знаєм.
Ми й не питаємо про те,
Бо жили ся з ладом яремним,
Хоть де-хто скаржить ся клене,
Вважаєм те ділом даремним.
Таж ми так сковані ярмом,
Що відійти нема в нас змоги,

Тому слідкуєм лиш вперед,
Чи ще великий шмат дороги.
А все що пядь, що крок вперед, —
Нове добро, нові багатства,
А ми хиляєм ся по них,
А ми збираєм їх для паньства.
А з каравани все кричать:
„Ми є суспільство, ми держава!
„Гей, ви, воли, що у ярмі.
„На знайдене нема в вас права!”
А ми хиляєм ся гуртом,
А ми згинаємо карчила,
Скрипить ярмо, болять кістки,
А з поту йде новая сила.
Що пядь, що крок, то ближше все,
І прокидаєть ся в нас віра,
Що пядь, що крок росте наш гурт,
Найслабшого кида зневіра.
А тягарі ростуть... ростуть...
Ярмо відаєсь глибше... глибше...
Впрягли дітий, свої жінки,
Щоб до рівнин дійти лиш ближше
За нами-ж сьміх ворожий йде,
Глузування, з'їдливі кпини,
Що мрії всі про рівнину,
Се сни недолітка дитини.
А ми, що крок то ближше все
До брам новітньої держави —
Ярмо вже муляє кістки,
Ярмо цілське вже кєрваве.
У спеку пражить нас жара,
У слоту дроз сїче і холод,

А в парі з тим морочить нас
Старий наш друг болючий голод
Кому судилось першим йти,
Той видить шлях, той видить брами
„Готуйтеся — кличе — до борби,
Готуйтеся вже на суд з панами.
Останні сили всі зберіть,
Згуртуйтеся всі в одну спільку,
Та хоть зрослись ви із ярмом,
Розломите його мов гілку.
Та - ж не пристойть нам ввійти
В державу рівности і права
З ярмом на шиї, як воли,
Бо не неволі се держава.
Се - ж вже колиски береги,
Що дно єї ми ґрунтували, —
Се вже розлогі рівнини, —
На певний гладкий шлях попали.
А каравану рознесіть,
Щоб і сліду по ній не стало,
Щоб стерлось рабськеє пятно,
Що так до вас оно пристало.
Розправте ся останний раз
Із караванними панами,
За всі кістки, що вкрили шлях,
Судіть їх нім дійдуть до брами.
А накопичене добро
Зложіть державі як придане;
Для спільки народів нових
Оно залогом права стане.
Торгу над ним щоб не було,
Чи мое се, чи твое буде,

А все державне, рівне всім,
 Бо рівні там будуть всі люди.
 Ануж готуйтеся до борби,
 Ануж гуртуйтеся всі яремні,—
 Усі з'усилля нас спинить,
 Усі ті заходи даремні.
 Останний ступінь перейдім
 Кривавого шляху колиски,
 Он ясні брами, сьвіт новий,
 Он рівности сьвятої блиски.
 Веселе сонце миготить,
 Розтручує хрустальмі хмари,
 Розводить ясність по землі,
 Розсипує сьвітляні чари.

І. Франко.

НА СУДІ.

Судіть мене, судді мої,
 Без милости фальшивої!
 Не надійтесь, що верну я
 З дороги „нечистивої”,
 Не надійтесь, що голову
 Перед вами смирно схилю я,
 Що в добрість вашу вірити
 Буду одну хоч хвилю я.

Судіть мене без боязни, —
Таж сильні ви, то знаєте!
Судіть без встиду, таж ви встид
На привязи тримаєте;
Судіть, як каже право вам,
Судіть острійше, тяжше ще —
Таж ви і право, то одно
В одній машині колісце.

Одно лишень, прошу я вас,
Скажіть виразно й сьміло ви:
Яка вина моя і тих,
Що враз зо мною йдуть і йшли?
Скажіть виразно: Люде ті,
Се зрадники! Вони хотять
Перетворить, перевернуть,
Звалити наш суспільний лад!

Тай ще скажіть, за що хотять
Перетворити лад цілий?
За те, що паном в нїм богач,
А гнесь слугою люд нїмий,
За те, що чесна праця в нїм
Придавлена, понижена,
Хоч весь той наш суспільний лад
Піддержує й живить вона.

За те. дармоїдство тут
Зробочих рук ссе кров і піт;

За те, що тут з катедр, амбон
 Лєсь темнота, не ясний сьвіт,
 За те, що лєсь міліонів кров
 По прихоти панів, царів;
 За те, що люде людям тут
 Кати, боги, раби гірш псів.

А ще скажіть, як сей лад
 Перевернути хочем ми?

Не зброєю, не силою

Огню, заліза і війни,

А правдою і працею

І наукою. А як війна

Кровава понадобится,

Не наша буде в тім вина.

Та ще скажіть, що ви й самі

Не відмовляєте нам то,

Що правду ми говоримо,

Що прямо, чесно ми йдемо

За правдою. Все те скажіть,

Судді мої, по щирости,

Тоді в ім'я сего ладу

Судіть мене без милости!

12.238.

Львів. Бібліотека
 АН. УРСР

И-56904

М. Шаповал.

НА ШЛЯХУ ПОСТУПУ.

На скелю вічності оперті
Стоять могутні ковалі,
І веї кують погибель смерті,
Погибель смутку на землі,
Обухом вдарив один в Голод —
Одвагу сьмілу породив,
Якої вічно-творчий молот
Бажаня приспані збудив.

Другий вломив шматок од скелі
І з рани вирвались пісні,
Натхнені, горді і веселі,
Мов дзвін гвалтовний, голосні.

І ще один узяв у руки
Незламний доказ сьмілих дум,
Жерело вільної науки,
Її побідний вічно шум.

І підняли гуртом у гору
Червоний факель юних мрій,
Гукнувши скрізь по сьвітозору
Признання силі гуртовій.

Кують, співають скелю точуть,
Огні од їх угору бють,
Над ними прапори лопочуть
І мрії творчії снують.

.

В. Мальований.

НЕ ПОТУРАЙ.

Не потурай на те, що шлях ще не пробитий,
Що нетрами пустими треба йти,
Де тільки вис звір не самовитий,—
Дарма! Прямуй до сьвітлої мети!

Не потурай на те, що ніч глуха все вкрис,
Ударить грім зза хмар у тьмі німій,
А вітер лютий з півночи повіє. . . ,
Вперед, вперед сміліще, друже мій!

Не потурай ні на що! Навіть смерти
Не бійсь: її ніхто не оббіжить.
Так краще ж нам у боротьбі померти,
Ніж у багні гниючи мовчки жить.

Не потурай на те, як часом добрі люде
Влещати муть, щоб не виходив сам,
А ждав поки завзятих більше буде. . .
Вперед рушай, бо честь і воля там!

Не потурай! Тоді вас більше стане,
Як знайдець ся той перший, що за край
Проти всього на сьвіті сам повстане. . .
Вперед, вперед! Борись, не потурай!

СЛУЖБА В ЦЕРКВІ

1-го січня 1852 р.

Нечестива, єпископе, служба твоя:

В її луна від рострілів лунає.

Позад тебе регочеться смерть, бачу я,

Аж додолу зо сьміху сїдає.

Бачу анголів у горі, де блакить, —

Он вони починають дріжати,

Як єпископ бере, щоб сьвічки посьвітить

До молитви — гвота від гармати.

Хочеш ти у сенат, щоб у сяєві там

На величному місці сидїти;

Але перш нїж читати молитву людям, —

Треба вулиці з крови обмити.

Слава Геслерам, слава! — орган твій хрипить

але Тяля його треба вбити!

Щоб престол твій, єпископе, в церкві зложить

Із трупарні взяли сюди плити.

Як ти кажеш: „Te Deum” і хвалиш його —

Бога помсти і збройної сили, —

В небеса летючи, до кадила твого

Дух мішасться мертвий з могили.

Убивали удень, убивали вночі —

Всіх і жінку й її чоловіка,

І дитину малу!.. Кров народну ллючи,
Впив ся нею державний шуліка.

Восхваленя співай, справедливим назви
Душогуба, харциза гидкого!

Бог, єпископе, зна, і твої молитви —
Вони стануть проклинами в його!

Вже вигнавців везуть, брязкотять кайдани —
Хто в заслання в Алжир, хто в Каєну..
Бонапарта в парижі вже знають вони,
А в пустині побачуть гиєну.

Хлібороба, робітника тягнуть кати,
Засилають, мордують тюрмою...

Подиви ся праворуч, єпископе, ти
І ліворуч — хто в церкві з тобою?

В тебе дяконом — Зрада, піддячим — Крадіж.
Душу й бога не гайся пролати!

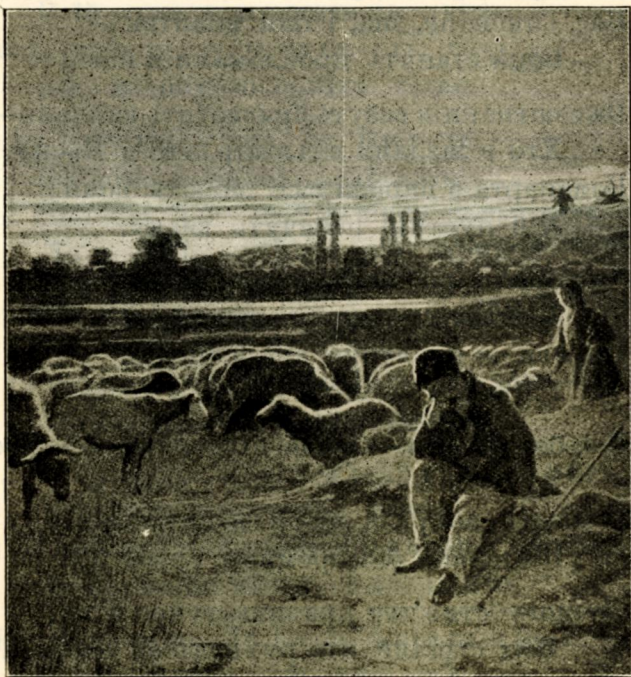
В золоті свої ризи вбери ся пишніші
І ставай, безсоромний співати!

Душогубство тут править, гукає воно:

„Всіх стріляй, хто рухнуть ся посьміє!”

Сатана тобі чашу держить! — не вино. —
Кров невинна у її червоніс!..

З Шевченкових творів.

Мені тринадцятий минав.

Мені тринадцятий минув,
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було —

Мені так любо, любо стало,
Неначе в бога . . .
Уже прикликали до паю,
А я собі в буряні
Молю ся богу; і не знаю,
Чого маленькому мені
Тогді так приятно молилось,
Чого так весело було.
Господне небо і село,
Ргня, здаєть ся, веселилось,
І сонце гріло, не пекло.

Та не довго сонце гріло,
не довго молилось;
Запекло, почервоніло
І рай запалило.
Мов прокинув ся, дивлю ся:
Село почорніло,
Боже небо голубее
І те почорніло.
Поглянув я на ягнята —
Не мої ягнята;
Обернув ся я до хати —
Нема в мене хати:
Не дав мені бог нічого!
І хлинули сльози,
Тяжкі сльози . . . А дівчина,
При самій дорозі,
Не далеко коло мене,
Плоскінь вибирала,
Та й почула, що я плачу:
Прийшла привітила.

Утирала мої сльози,
І поцілювала...

Неначе сонце засіяло,
Неначе все на сьвітї стало
Мое: лани, гаї, сади...
І ми, жартуючи, погнали
Чужі ягнята до води.

Бридня! а й досї, як згадаю,
То серце плаче та болить:
Чому господь не дав дожить
Малого віку у тім раю!
Умер би орючи на ниві,
Нічогоб на сьвітї не знав,
Не бувби в сьвітї юродивим,
Людей і бога б не прокляв!
О люде, люде небораки!
На-що здали ся вам царі?
На-що здали ся вам псарі?
Ви-ж таки люди, не собаки!
В ночі і ожеледь, і мрака,
І сніг і холод: і Нева
Тихесенько кудись несла
Тоненьку кригу по під мостом.
А я, ото-ж в ночі,
Іду та кашляю йдучи.
Дивлючись: неначе ті ягнята,
Ідуть задрипані дівчата,
А дід, сердешний інвалід,
За ними гнеть ся, шкандибає
Мов у кошару заганяє
Чужу худобу... Де-ж той сьвіт?

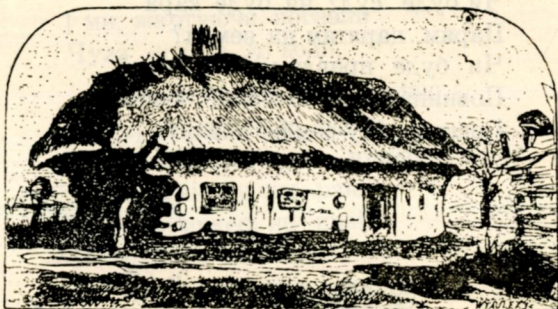
Іде правда? Горе! горе!
 Ненагодованих і голих
 Дівчаток, як ту отару.
 Женуть, „последній долгъ отдать“,
 Женуть до матери байстрять!—
 Чи буде суд? чи буде кара
 Царям, царятам на землі?
 Чи буде правда між людьми?
 Повинна бути! бо сонце стане
 І оскверенну землю спалить.

Як би ви знали, паничі.

Як-би ви знали паничі.
 Де люде плачуть живучи,
 То ви-б іділій не творили,
 Та марнеб бога-б не хвалали,
 На наші сльози сьміючись.
 За-що, не знаю, називаєм
 Хатину в гаї тихим раєм:
 Я в хаті мучив ся колись,
 Мої там сльози пролились,

Найперші сльози! Я не знаю,
 Чи єсть у бога люте зло,
 Щоб у тій хаті не жило —
 А хату раєм називають!

(Хата Т. Шевченка.)

Не називаю й раєм
 Тої хатиночки у гаї
 Над чистим ставом, край села:
 Мене там мати повила
 І повиваючи сьпівала,
 Свою нудьгу переливала
 В свою дитину; в тім гаю
 У тій хатині, у раю,
 Я бачив' пекло. Там неволя.
 Робота, тяжкая, ніколи
 І помолитись не дають.
 Там матір доброю мою,
 Ще молодую, у могилу
 Нужда та праця положила;

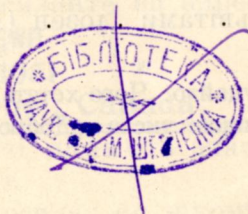
Там батько, плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі),
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині, а ми
Розлізли ся межі людьми,
Мов мишинята. Я до школи
носити воду школярам,
Брати на панщину ходили,
Поки лоби їм поголили;
А сестри! сестри! Горе вам,
Мої голубки молодії!
Для кого в світі живети?
Ви в наймах вирости чужії,
У наймах коси побіліють,
У наймах, сестри, ви вмрете.
Мені аж страшно, як згадаю.
Отту хатину край села.
Такії, боже наш, діла
Ми творили у нашім раю
На праведній твоїй землі!
Ми в раю пекло розвели,
А в тебе другого благаєм.
З братами тихо живемо,
Лани братами оремо,
І їх сльозами поливаєм.
А може й те ще... Ні, не знаю
А так здасть-ся, сам еси...
(Бо без Твоєї, боже волі,
Ми б не нудились в раю голі!)
А може й сам на небеси
Сьмієш ся, батечку, над нами,
Та може радиш ся з панами,

Як править миром?! бо дивись:
Он гай зелений похилився,
А он з-за гаю виглядає
Ставок, неначе полотно,
А верби геть по-над ставом
Тихесенько собі купають
Зелені віти. Правда рай?
А подиви ся та спитай,
Що там творить ся у тім раю!
Звичайне, радість та хвала
Тобі єдиному сьвятому,
За дивнії твої діла..
Оттим бо й ба! Хвали нікому,
А кров, сльози, та хула,
Хула всьому! Ні, ні! нічого
Нема сьвятого на землі!
Мені здаєть-ся, що й самого
Тебе вже люде прокляли.

ЗМІСТ.

Гуцайло Е:	
В новий світ	11
Гюго В:	
Служба в церкві	20
Колеса О:	
Шалійте	8
Мальований В:	
Не потурай	19
Нижаковский О:	
Тюрма за волю	10
Rouget de l'Isle:	
Марсельєза	3
Франко І:	
На суді	15
Шаповал М:	
На шляху поступу	18
Шевченко Т:	
Мені трнайцятий минав	22
Як би ви знали, паничі	25
Яворенко Л:	
Червоний прапор	5
Робітницка пісня	6

Бібліотека: „Новий Світ”

популярно-наукове видавництво, яке познайомлює читачів з найновішими поступами науки та містить твори красної літератури.

БІБЛІОТЕКА „НОВИЙ СВІТ”

виходить неперіодично.

До тепер вийшли ось такі книжочки.

Ч. 1. Червоний Кобзар, (збірник найкрасших робітничих пісень і поезій) 10

Ч. 2. Е. Гуцайло: Кінець Світа . . 10

Ч. 3. Наш Прометей. З нагоди ситих уродин Т. Шевченка. Збір. статей: (з образками) 15

Ч. 4. Червоний Кобзар, друга збірка найкрасших робітничих пісень і поезій . 10

В друку

Ч. 5. Давид Едельштат — М. Подолянин: Американський робітник. Сценічна картина з американського робітничого життя, в трох відслонах 10

Листи до писання: До товариша, родичів, знайомих і т. п., з віршми прикрашені цвітами дозен (12) з ковертеми . 35

*

*

*

Е. Гуцайло: Чого хотять соц.-демократи . . 10

Поодинокі числа „Доброї Новини” . . 10

Через бібліотеку „Новий Світ”

можна замовляти бібліотеку „Доброї Новини”. До тепер вийшли такі книжочки.

1. Хто з чого живе?	10
2. Чи є тепер панщина?	10
3. Як повстав світ (3 13 образками)	10
4. Скритий ворог	5
5. В. Левинський: Що таке соціалізм?	8
Е. Гуцайло: Звідки взяв ся чоловік? [з 15 образ.]	15
7. К. Вільний: Вода в природі	5

Інші видання.

- „Вставайте, кайдани порвіть!” 36 статей в сотні роковини уродин Т. Шевченка [з 5 образками] 10
- А. Луначарський: Великий народний поет (Т.Ш.) 20
- Тристалітний ювелей панування російських царів Ромонових (з 6 образками) 10
- Лев Юркевич: Національна справа і робітництво 15
- В. Левинський: Селянство і соціалдемократія 40
- Кавтський: Соціальна революція 20
- Лясаль: Про суть конституції 5
- В. Виннеченко: Дочка жандарма 15
- Робітничі пісні 5
- Демократична республіка 5
- Переписні листки: по 3

Гроші і письма посилайте на адресу:

NOWYJ SWIT

Box 1051

Montreal, Que., Canada.

Книгарні і відпродуючі дістають значний
опуст.

Без гроший не посилав ся нікому.

THE 2 MACS LIMITED

ПОРУЧАЄТЬСЯ

ріжні убрания капелюхи, краватки, сорочки для мушчин і дітей.

КАПЕЛЮХИ ДЛЯ МУШЧИН,

в нашім шторі купите **соломяні і панама** капелюхи.

Ми с агентами до репрезентованя найбільшої знаної фірми **Barsolina.**

Anticacasa заложеної 1857 року.

Заходіть до

The 2 Macs Limited

CONOR BANK & SPARK, OTTAWA.

Оттавські робітники

Пам'ятайте, що найгарнійше викупаєте ся в наших **купелях**, в ванні і під дощевою — в воді звичайній, дощевій і **иных** штучних водах — **ціна 25 ц.**

Ми дуже гарно стрижемо волосе, голимо добрими бритвами і чистимо черевики.

Зайдіть

а будете вдоволені: на

81 BANK ST. OTTAWA.

Капилюхи

Ми продаємо най-
гарнійші
капелюхи в От-
таві.

По ціні: \$1.00
\$1.50 і \$2.00

**Fred. G.
Lims Ltd.**

204 SPARKS
недалеко BANK ST.
OTTAWA.

Pepin's Drug Store.

Добре положене з лічничими средствами ме-
жи Українськов, Руссков і Польськов Кольонійов;
дає найлучші ЛІКАРСТВА для українських, рус-
ких і польских козюмерів.

H. G. PEPIN DRUG GIST—2 Stores [2 штори]
corner ONTARIO & FRONTENAC, і FORSYT &
MONGOMRY, Montreal.

Агент від роматизму PAIN-EXPELLER нахо-
дить ся у нас для продажі.

Jos. Sozanski

фотограф

482 Frontenac St.,

MONTREAL.

TEL. LASALLE 2377

ЧИТАЙ

И 56.902

„Робочий Народ”

орган української соц.-дем. в Канаді та Злучених Державах, виходить щотижня. Річна передплата \$2

В Канаді, тільки „Робочий Народ” пише правду та боронить робітників і фермерів.

Пишіть на адресу:

ROBOTCHYJ NAROD, Box 3658, St. B., WINNIPEG, Man., CANADA.

„Кадило”,

найкрасший півмісячник для розвеселення пригнетених душ. Хочете веселощів, жартів, з'їдликої сатири то читайте Кадило. Коштує \$2 на рік. Адреса:

KADYLO, Box 3542, Winnipeg, Man., Canada.

„Робітник”,

часопис присвячена інтересам робочої класи в Америці, виходить три рази на місяць. Річна передплата \$2 на рік. Адреса:

ROBITNYK, Detroit, Mich., 1745 Michigan Ave, U. S. A.

„Праця”

орган української соц.-дем., виходить щодва тижні. Річна передплата \$1. Адреса:

PRACIA, LEMBERG, Skzysynskoho 14, Austria Galicia.

„Борба”,

виходить два рази вмісяць передплата \$1 на рік адреса: BORBA, CZERNOWIZ, REISGASSE 16 AUSTRIA BUCOWINA.

„Громадський Голос”

орган української радикальної партії. — Виходить щотижня. Річна передплата 1 дол. 50ц. Адреса: HROMADSKYJ HOLOS, Kopernika 5., LEMBERG, Austria Galicia

688/4.
Бібліотека: „Новий Світ,” Ч. 4.

ЧЕРВОНИЙ КОБЗАР

II. Збірка пісень
і поезій робітничих.

Зібрав Ів. Гнида

Монреал. 1914.

Головний склад. „NOWYJ SWIT”, Box 1051

Montreal, Que., Canada.

З друкарні „Новий Світ”.